

dennes Ord, saa havde den Maade, hvorpaa de udtaltes, den Friskhed og Varme, der i det hele prægede Pastor Blombergs Personlighed, gjort Indtryk paa ham og paany vakt al hans Usikkerhed.

Justitsraaden var en spinkel lille Mand med hvide Bakkenbarter og Guldbriller, hans Kone derimod et Kødbjerg, der endnu længe efter, at hun var kommen ned af Vognen, stønnede tungt af Anstrengelse. Døtrene var et Par unge Piger omtrent i Ingers Alder.

Ved Aftensbordet, der blev dækket ude i Haven, gik Snakken meget livligt. Talen faldt blandt andet paa Pastor Fjaltring. Justitsraaden havde netop hørt en ny, oprørende Historie om denne præstelige Tvivler og Spotter, der levede det uhyggeligste Liv sammen med en forfalden Kone og — som der blev sagt om ham — selv var af en svag og splittet Karakter og ikke kunde komme paa det rene med, hvor han aandeligt hørte hjemme. En af Egnens agtværdigste yngre Bønder af den blombergske Retning havde — fortalte Justitsraaden — fornylig henvendt sig til ham i Anledning af en Embedsforretning, og Pastor Fjaltring skulde da i Samtalens Løb ligefrem have anbefalet ham at hengive sig til Udsvævelser. „De maa synde noget mere,“ havde han sagt. „Med det Liv, De fører, kan De aldrig blive nogen overbevist Kristen.“

Medens der fra Damerne hørtes Udbrud af Forargelse og Afsky, rystede Pastor Blomberg overbærende paa Hovedet og sagde:

„Han er et stakkels ulykkeligt Menneske!“

I det samme begyndte Klokken at lyde oppe i det hvide Kirketaarn, der ragede op bag Havens Trækroner, rødt belyst af Aftenskæret. Den rungende Lyd næsten forskrækkede de Fremmede,